

- 4) oznaczenie terminu i miejsca wykonania umowy;
- 5) podpisy stron.

3. W umowie określonej w ust. 1 strony mogą postanowić, że naprawienia szkody powstałej w nieruchomości dokona poszkodowany za określonym w umowie odszkodowaniem pieniężnym, obejmującym koszt zużytych materiałów i wartość robocizny, z zastrzeżeniem, że odszkodowanie to płatne będzie przez zleceniodawcę po stwierdzeniu przez prezydium gminnej rady narodowej, że naprawa została wykonana zgodnie z postanowieniami umowy.

§ 8. Umowa zawarta w trybie § 7 wymaga dla swojej ważności zatwierdzenia przez prezydium właściwej rady narodowej.

§ 9. 1. W przypadku gdy nie doszło do zawarcia umowy (§ 7 i § 8), zleceniodawca sporządza protokół i przesyła go do prezydium właściwej rady narodowej, powiadamiając o tym jednocześnie poszkodowanego.

2. Protokół powinien zawierać dane wymienione w § 7 ust. 2 pkt 1, 2 i 5, a ponadto wysokość proponowanego i żądanego odszkodowania oraz wniosek do prezydium właściwej rady narodowej o wydanie orzeczenia o odszkodowaniu.

§ 10. 1. W przypadku gdy zgłoszone roszczenie o naprawienie szkody nie zostało zaspokojone w drodze umowy, o obowiązku, zakresie i terminie naprawienia szkód w nieruchomości oraz o obowiązku i wysokości odszkodowania za szkody w płonach i drzewostanie orzeka prezydium właściwej powiatowej rady narodowej.

2. Jeżeli wysokość roszczenia o odszkodowanie za szkody w płonach i drzewostanie nie przekracza 500 zł, o obowiązku odszkodowania orzeka prezydium właściwej gminnej rady narodowej.

§ 11. Do szacowania szkód w płonach i drzewostanie mają odpowiednie zastosowanie przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 listopada 1952 r. w

sprawie ustalenia norm szacunkowych dla nieruchomości nabywanych w celu realizacji narodowych planów gospodarczych (Dz. U. z 1952 r. Nr 52, poz. 339 i z 1953 r. Nr 12, poz. 44) z tą zmianą, że do wartości drzew owocowych stosuje się zawsze mnożnik 6,00.

§ 12. W razie niewykonania przez zleceniodawcę naprawy szkód powstałych w nieruchomości w terminie ustalonym w umowie lub w orzeczeniu prezydium powiatowej rady narodowej wyda na wniosek poszkodowanego orzeczenie upoważniające go do wykonania naprawy na koszt zleceniodawcy i nakładające na zleceniodawcę obowiązek wypłacenia poszkodowanemu ustalonego w orzeczeniu odszkodowania pieniężnego.

§ 13. Odszkodowanie pieniężne płatne jest w terminie 30 dni za szkodę:

- 1) w płonach lub drzewostanie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia lub zatwierdzenia umowy,
- 2) w nieruchomości od dnia stwierdzenia, że naprawa wykonana została zgodnie z postanowieniami umowy lub orzeczenia.

§ 14. Zleceniodawca może upoważnić wykonawcę do działania w jego imieniu i na jego rzecz w postępowaniu o naprawienie szkody lub o odszkodowanie określonym w rozporządzeniu oraz do zawierania ugód, dokonywania napraw i wypłacania odszkodowania.

§ 15. Roszczenia o naprawienie szkody i o odszkodowanie, powstałe po dniu 17 maja 1952 r., a przed wejściem w życie rozporządzenia i dotychczas nie zaspokojone, podlegają zaspokojeniu na podstawie tego rozporządzenia.

§ 16. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów i zainteresowanym ministrom.

§ 17. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *B. Bierut*

171

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 12 sierpnia 1953 r.

w sprawie wyłączenia spod publicznej gospodarki lokalami budynków i lokali przeznaczonych na domy studenckie i internaty oraz unormowania warunków, trybu przydziału i opróżniania pomieszczeń, jak również ustalania norm zaludnienia w tych domach i internatach.

Na podstawie art. 3 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o publicznej gospodarce lokalami (Dz. U. z 1950 r. Nr 36, poz. 343) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wyłącza się spod publicznej gospodarki lokalami w całości budynki bądź ich części zajmowane na cele domów studenckich i internatów dla studentów szkół wyższych.

§ 2. 1. Studentom przyjętym na I rok studiów przyznają miejsce w domu studenckim bądź internacie organy szkoły powołane do przyjęcia kandydata do szkoły.

2. Studentom wyższych lat studiów przyznaje miejsce w domu studenckim (internacie) rektor.

§ 3. Prawo do ubiegania się o przyznanie miejsca w domu studenckim (internacie) mają studenci posiadający stałe miejsce zamieszkania poza miejscowością, w której mieści się wyższa szkoła.

§ 4. Miejsce w domu studenckim (internacie) przyznaje się w zasadzie na jeden rok szkolny pod warunkiem zaliczenia studentowi obu semestrów. Zaliczenie semestru stwierdza dziekan.

§ 5. Prawo zamieszkiwania w domu studenckim (internacie) nie służy studentowi w okresie wakacji letnich oraz przez okres odbywania praktyki w zakładzie pracy, który stosownie do obowiązujących przepisów ma obowiązek dostarczenia zakwaterowania.

§ 6. 1. Student traci prawo do miejsca w domu studenckim (internacie) wskutek:

- 1) ukończenia studiów,
- 2) skreślenia z listy studentów w trybie art. 31 ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o szkolnictwie wyższym i o pracownikach nauki (Dz. U. z 1952 r. Nr 6, poz. 38),
- 3) uprawomocnienia się orzeczenia komisji dyscyplinarnej wymierzającego karę usunięcia ze szkoły na czas określony lub wydalenia ze szkoły,
- 4) niezaliczenia semestru studiów,
- 5) cofnięcia przydziału z powodu naruszenia regulaminu zamieszkiwania w domach studenckich (internatach) w sposób uniemożliwiający współżycie.

2. W przypadku jeżeli student uzyskał zgodnie z regulaminem studenckim zezwolenie na powtarzanie roku (semestru), rektor może utrzymać przydział na miejsce w domu studenckim (internacie).

3. Decyzję o cofnięciu przydziału w przypadku wymienionym w ust. 1 pkt 5 wydaje rektor. Ponadto rektor cofnie przydział na miejsce w domu studenckim, jeżeli student uzyska możliwość zamieszkania poza domem studenckim w miejscowości stanowiącej siedzibę szkoły. Od decyzji rektora nie służy odwołanie.

§ 7. 1. Osoby, które utraciły prawo zamieszkiwania w domu studenckim (internacie) obowiązane są do zwolnienia zajmowanego miejsca w terminie 7 dni od powiadomienia ich o cofnięciu przydziału bądź powstaniu okoliczności powodujących utratę prawa zamieszkania (§ 6) — pod rygorem usunięcia przez administrację domu studenckiego (internatu).

2. Minister Szkolnictwa Wyższego może w szczególnych przypadkach zasługujących na uwzględnienie przedłużyć termin określony w ust. 1 do dnia 14.

3. Usunięcie przez administrację domu studenckiego (internatu) następuje na podstawie decyzji rektora o cofnięciu przydziału (§ 6 ust. 3) bądź stwierdzenia dziekana o utracie prawa do miejsca wskutek powstania okoliczności, o których mowa w § 6 ust. 1 pkt 1—4.

§ 8. Tryb przydzielania i opróżniania mieszkań służbowych w domach studenckich (internatach) normują przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 czerwca 1952 r. w sprawie mieszkań służbowych i zakładowych (Dz. U. Nr 29, poz. 196), z tym że mieszkania te mogą być przydzielane wyłącznie w związku ze szczególnym charakterem pracy wymagającym zamieszkania pracownika w danym budynku.

§ 9. 1. Upoważnia się Ministra Szkolnictwa Wyższego do ustalania z zastrzeżeniem wynikającym z ust. 2 norm zaludnienia domów studenckich (internatów).

2. Normy zaludnienia domów studenckich (internatów) w miastach, w których istnieją jedynie szkoły wyższe podlegające innym ministrom niż Ministrowi Szkolnictwa Wyższego — ustalają właściwi ministrowie w porozumieniu z Ministrem Szkolnictwa Wyższego.

§ 10. Szczegółowy tryb przyznawania miejsc w domach studenckich (internatach), warunki korzystania z kwater oraz tryb opróżniania kwater określi regulamin ustalony przez Ministra Szkolnictwa Wyższego.

§ 11. Osoby, które nie posiadają uprawnień do zamieszkiwania w domach studenckich i internatach z tytułu odbywania studiów wyższych bądź szczególnego charakteru pracy (§ 8), a zajmują w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia pomieszczenia w tych domach lub internatach — obowiązane są do opróżnienia zajmowanych pomieszczeń.

§ 12. 1. Osoby wymienione w § 11, a posiadające prawo uzyskania przydziału w mieście (osiedlu), opróżnią pomieszczenie po otrzymaniu pomieszczenia zastępczego, jeżeli zajmują pomieszczenie na podstawie przydziału wydanego przez właściwe władze kwaterunkowe lub zajmowały pomieszczenie przed wydaniem przepisów o publicznej gospodarce lokalami (art. 5 ust. 3 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. Dz. U. z 1950 r. Nr 36, poz. 343).

2. Jako czasowe pomieszczenie zastępcze, do czasu przydzielenia pomieszczenia w trybie przewidzianym w ust. 1, służyć może pomieszczenie w obrębie domu studenckiego (internatu) przydzielone przez zarząd tego domu (internatu). Czasowe mieszkania zastępcze powinny być nie mniejsze niż mieszkania opróżnione, chyba że powierzchnia tych ostatnich przekracza obowiązujące normy zaludnienia.

3. Wszystkie inne osoby, aniżeli wymienione w ust. 1, obowiązane są do opróżnienia zajmowanych pomieszczeń w terminie 14 dni od doręczenia im decyzji delegata do spraw młodzieży szkół wyższych o opróżnieniu pomieszczenia, bez prawa otrzymania pomieszczenia zastępczego.

4. Decyzje o których mowa w ust. 3, stają się wykonalne z upływem przewidzianego w nich terminu i podlegają wykonaniu przez prezydium właściwej miejskiej rady narodowej. Organy Milicji Obywatelskiej obowiązane są na żądanie prezydium rady narodowej udzielić pomocy przy wykonywaniu decyzji.

§ 13. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Szkolnictwa Wyższego, Ministrowi Gospodarki Komunalnej oraz innym ministrom.

§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: B. Bierut

172

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW I MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 12 sierpnia 1953 r.

w sprawie odbywania zebrań kontrolnych przez oficerów rezerwy.

Na podstawie art. 60 i w związku z art. 51 ust. 1 pkt 2, art. 53 i 59 pkt 2 ustawy z dnia 4 lutego 1950 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. z 1950 r. Nr 6, poz. 46 oraz z 1951 r. Nr 4, poz. 25 i Nr 22, poz. 172) zarządza się, co następuje:

§ 1. Powołane w rozporządzeniu artykuły oznaczają artykuły ustawy z dnia 4 lutego 1950 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. z 1950 r. Nr 6, poz. 46).

§ 2. Oficerowie rezerwy odbywają przewidziane w art. 51 ust. 1 pkt 2 i w art. 53 zebrania kontrolne w ramach ciężącego na nich z mocy art. 58 i 59 pkt 2 obowiązku meldunkowego.

§ 3. Celem zebrań kontrolnych jest sprawdzenie ewidencji oraz poziomu wykształcenia wojskowego oficerów rezerwy.

§ 4. Podczas zebrań kontrolnych wojskowy komendant rejonowy może powierzyć oficerom rezerwy określone zadania w zakresie służby wojskowej, których wykonanie może nastąpić bądź w czasie zebrania kontrolnego bądź w okresie między zebraniem kontrolnym stosownie do polecenia wojskowego komendanta rejonowego. Wykonanie tych zadań w okresie między zebraniem kontrolnym nie może — stosownie do art. 47 dekretu z dnia 19 kwietnia 1951 r. o służbie wojskowej oficerów i generałów Sił Zbrojnych (Dz. U. z 1951 r. Nr 22, poz. 172 i z 1952 r. Nr 49, poz. 324) — odrywać oficera rezerwy od jego normalnej pracy w zakładzie pracy lub w zakładzie naukowym.

§ 5. Ilość zebrań kontrolnych w ciągu roku nie może przekraczać 6, a czas trwania jednego zebrania kontrolnego — 12 godzin.